

Kommittédirektiv

En översyn av den straffrättsliga regleringen om preskription

Beslut vid regeringssammanträde den 10 september 2020

Sammanfattning

En särskild utredare ska genomföra en översyn av den straffrättsliga regleringen om preskription i brottsbalken. Syftet ska vara att åstadkomma en ändamålsenlig reglering som i högre utsträckning än i dag tillgodoser intresset av en effektiv lagföring av brott och verkställighet av påföljder och som är anpassad till den forensiska och tekniska utvecklingen.

De grundläggande skälen för att brott preskriberas är fortfarande relevanta. Samtidigt finns det starka allmänna och enskilda intressen av att brott inte förblir ostraffade och att utdömda straff verkställs. Straffnivåer och synen på viss brottslighet har förändrats över tid och den forensiska och tekniska utvecklingen gör det möjligt att utreda och lagföra brott på ett rättssäkert sätt även sedan en lång tid förflutit. Dessa faktorer bör få genomslag i preskriptionsreglernas utformning.

Utredaren ska därför

- överväga och föreslå de förändringar som behövs i reglerna om åtalspreskription och absolut preskription för att åstadkomma en reglering som säkerställer intresset av en effektiv och rättssäker lagföring av brott och som är anpassad till den forensiska och tekniska utvecklingen,
- överväga och ta ställning till vilka brott som bör undantas från preskription eller ha en annan utgångspunkt för beräkning av preskriptionstiden än dagen för brottet,

- överväga och föreslå de förändringar som behövs i reglerna om påföljdspreskription för att säkerställa intresset av att påföljder verkställs, och
- lämna nödvändiga författningsförslag.

Uppdraget ska redovisas senast den 10 september 2021.

Regler om preskription

Straffrättsliga regler om preskription finns i huvudsak i 35 kap. brottsbalken. De gäller även på specialstraffrättens område. Sådana bestämmelser har funnits i svensk rätt under mycket lång tid och sedan 1920-talet har regleringen i stora delar haft en utformning som fortfarande gäller.

Åtalspreskription och absolut preskription

I 35 kap. 1 § brottsbalken finns det bestämmelser om åtalspreskription som innebär att påföljd inte får dömas ut om den misstänkte inte har häktats eller fått del av åtal inom viss tid från brottet. Enbart ett beslut om häktning hindrar inte preskription utan det krävs att häktningsbeslutet verkställs. Delgivning av strafföreläggande hindrar inte heller preskription. Preskriptionstiden är bestämd till olika antal år utifrån det straff som högst kan följa på brottet. Den är

- två år om det strängaste straffet är fängelse i högst ett år,
- fem år om det strängaste straffet är fängelse i högst två år,
- tio år om det strängaste straffet är fängelse i högst åtta år,
- femton år om det strängaste straffet är fängelse på viss tid över åtta år, och
- tjugofem år om fängelse på livstid kan följa på brottet.

Under vissa omständigheter kan straffmaximum vara högre eller lägre än det straffmaximum som är föreskrivet för ett enskilt brott (se bl.a. 26 kap. 3 § första stycket och 29 kap. 7 § andra stycket brottsbalken). I sådana fall påverkas även preskriptionstidens längd. När det gäller unga lagöverträdare innebär det att preskriptionstiden är längst femton år för brott som någon har begått innan han eller hon fyllt 21 år, eftersom det då inte får dömas till svårare straff än fängelse i tio år eller i särskilda fall fjorton år.

Bestämmelserna om åtalspreskription kompletteras av bestämmelser om s.k. absolut preskription i 35 kap. 6 § brottsbalken. Bestämmelserna om absolut preskription innebär att sedan en viss tid förflutit från brottet eller från en

sådan tidpunkt som anges i 35 kap. 4 § andra och tredje stycket brottsbalken, får det aldrig dömas till påföljd även om preskriptionsavbrott har skett, t.ex. genom att den misstänkte har fått del av åtal för brottet.

Preskriptionstiden bestäms i princip efter det högsta straffmaximum som gäller för brottet. Den absoluta preskriptionstiden är fem år för de bötesbrott för vilka åtalspreskriptionen är två år. I de fall det finns särskilda preskriptionsbestämmelser för bötesbrott i specialstraffrätten, och för brott med straffmaximum på två års fängelse, är dock den absoluta preskriptionstiden femton år. I övriga fall är den trettio år. Bestämmelsen gäller även i högre rätt.

I bl.a. tryckfrihetsförordningen, yttrandefrihetsgrundlagen, skattebrottslagen (1971:69) och aktiebolagslagen (2005:551) finns det särskilda bestämmelser om åtalspreskription.

Vissa allvarliga brott preskriberas inte

I 35 kap. 2 § brottsbalken anges att vissa allvarliga brott undantas från preskription, nämligen

- mord och dråp enligt 3 kap. 1 respektive 2 § brottsbalken,
- våldtäkt och grov våldtäkt enligt 6 kap. 1 § första eller tredje stycket brottsbalken, om brottet begåtts mot en person som inte fyllt arton år,
- våldtäkt mot barn och grov våldtäkt mot barn enligt 6 kap. 4 § brottsbalken,
- brott enligt 2 § första eller tredje stycket lagen (1982:316) med förbud mot könsstympning av kvinnor, om brottet begåtts mot en person som inte fyllt arton år,
- folkmord, brott mot mänskligheten och grov krigsförbrytelse enligt 1, 2 respektive 11 § lagen (2014:406) om straff för folkmord, brott mot mänskligheten och krigsförbrytelser,
- terroristbrott enligt 3 § 1 eller 2 jämförd med 2 § lagen (2003:148) om straff för terroristbrott, och
- försök till brott som avses i första, femte och sjätte strecksatsen.

Undantaget omfattar såväl åtalspreskription och absolut preskription som påföljdspreskription. Har någon begått ett sådant brott innan han eller hon fyllt 21 år gäller dock bestämmelserna om preskription i 35 kap. brottsbalken.

Beräkning av preskriptionstid

Av 35 kap. 4 § första stycket brottsbalken följer att preskriptionstiden löper från den dag då brottet begicks eller fullbordades. Vid brott som kan fortsätta att begås även efter brottets fullbordande, räknas preskriptionstiden från tiden då brottet avslutades.

I paragrafens andra stycke finns det en bestämmelse som innebär att utgångspunkten för beräkning av preskriptionstiden vid vissa brott mot barn är den dag målsäganden fyller eller skulle ha fyllt 18 år. En på så sätt förlängd preskriptionstid gäller för de flesta av sexualbrotten mot barn enligt 6 kap. brottsbalken, nämligen våldtäkt mot barn, grov våldtäkt mot barn, sexuellt utnyttjande av barn, sexuellt övergrepp mot barn, grovt sexuellt övergrepp mot barn, utnyttjande av barn för sexuell posering, grovt utnyttjande av barn för sexuell posering och utnyttjande av barn genom köp av sexuell handling. Sexuellt ofredande har en förlängd preskriptionstid om det utförs mot någon som är under 18 år. De sexualbrott som inte har målsägandens ålder som rekvisit, men ändå har en förlängd preskriptionstid om de begås mot en person som inte fyllt 18 år är våldtäkt, grov våldtäkt, oäktsam våldtäkt, sexuellt övergrepp, grovt sexuellt övergrepp, oäktsamt sexuellt övergrepp, koppleri och grovt koppleri. Detsamma gäller för brott mot 2 § lagen med förbud mot könsstympning av kvinnor. Även vid barnpornografibrott, som inte är ringa, och grovt barnpornografibrott räknas preskriptionstiden från den dag målsäganden fyller eller skulle ha fyllt 18 år, om brottet avser skildring av barn i pornografisk bild.

I paragrafens tredje stycke regleras från vilken tidpunkt preskriptionstiden ska räknas vid bokföringsbrott som inte är ringa. Särskilda bestämmelser om beräkning av preskriptionstid finns också i 14 § skattebrottslagen.

Påföljdspreskription

Bestämmelser om påföljdspreskription vid dom på fängelse finns i 35 kap. 8 och 9 §§ brottsbalken. De innebär att ett fängelsestraff bortfaller om det inte börjar verkställas inom en viss tid sedan domen fått laga kraft. Preskriptionstiden bestäms utifrån fängelsestraffets längd. Den är

- fem år om fängelse i högst ett år dömts ut,
- tio år om fängelse längre än ett år men inte över fyra år dömts ut,
- femton år om fängelse längre än fyra år men inte över åtta år dömts ut,
- tjugo år om fängelse på viss tid över åtta år dömts ut, och

– trettio år om fängelse på livstid dömts ut.

Om verkställighet av fängelsestraff avbryts räknas preskriptionstiden för återstoden av straffet från tiden för avbrottet. Preskriptionstidens längd bestäms då utifrån den tid som återstår av straffet.

Bestämmelserna om åtalspreskription vid dom på fängelse gäller inte i de fall när böter har förvandlats till fängelse. I de fallen bortfaller straffet om det inte börjat verkställas inom tre år från det att beslutet om omvandling fått laga kraft (21 § bötesverkställighetslagen [1979:189]).

I 35 kap. 7, 10 och 11 §§ brottsbalken finns det bestämmelser om påföljds-preskription vid dom på böter, vite, sluten ungdomsvård och ungdomstjänst.

Behovet av en översyn

Reglerna om straffrättslig preskription har motiverats främst av rätts-politiska, humanitära och praktiska skäl. Det har från allmänpreventiv synpunkt inte ansetts lika angeläget att gamla brott bestraffas som att så sker med brott som ännu är aktuella i människors medvetande. Det har inte heller ansetts motiverat att statens straffanspråk upprätthålls under obegränsad tid. Det har också bedömts rimligt att den som efter ett brott har varit laglydig under en längre tid bör vara fredad från ingripande. Ytterligare ett skäl för reglerna har varit att det kan vara förenat med svårigheter att utreda och föra bevisning om ett brott som begåtts för länge sedan. Även kraven på rättssäkerhet och effektivitet har talat för att gamla brott ska preskriberas. De rättspolitiska och humanitära skälen för preskription har dock vägt mindre tungt ju allvarigare brott det är fråga om. Det är också därför det har föreskrivits olika preskriptionstider alltefter brottets svårhet (jfr prop. 2009/10:50 Avskaffande av preskription för vissa allvarliga brott s. 13 och 14 och prop. 2019/20:69 Barnpornografibrottet och preskription av brott mot barn s. 33).

Regler om preskription har funnits under mycket lång tid och de utgör en integrerad del av det straffrättsliga systemet. De grundläggande skälen för preskription är fortfarande relevanta. Att låta brottets svårhet bilda utgångspunkt för preskriptionstiderna är också en sedan länge tillämpad grundsats som är välmotiverad. Även i framtiden bör det alltså finnas straffrättsliga bestämmelser om preskription, och principerna om samband mellan ett brotts straffskala eller fängelsestraffets längd och preskriptionstiden bör gälla även fortsättningsvis.

Preskriptionstiderna, liksom de maximistraff och straffnivåer utifrån vilka de olika preskriptionstiderna bestäms, har emellertid varit i huvudsak oförändrade i nästan hundra år. Sedan dess har samhället och annan straffrättslig lagstiftning utvecklats och förändrats. Lagstiftaren har beträffande flera brott ansett att det finns ett behov av att kunna markera en strängare syn. Nya straffnivåer har införts samtidigt som flera straffskalor delats upp. Vidare har de praktiska skäl som åberopats till stöd för den nuvarande preskriptionsregleringens utformning försvagats. Den forensiska och tekniska utvecklingen innebär nämligen att bevisning kan säkras och sparas under flera år, vilket kan möjliggöra att brott kan klaras upp och att lagföringen kan vara rättssäker även sedan en lång tid förflutit. Dessa faktorer bör få genomslag i preskriptionsreglernas utformning.

De senaste decennierna har också brottsofferperspektivet alltmer lyfts fram i olika straffrättsliga sammanhang. Det kan vara viktigt för ett brottsoffer att en gärningsperson ställs till svars för sitt handlande och avtjänar sitt straff även om en lång tid har förflutit sedan brottet begicks. Trots de förändringar som har skett i samhället och i den straffrättsliga lagstiftningen i övrigt har någon samlad eller mer övergripande översyn av regleringen om preskription inte genomförts. Principen om ett samband mellan ett brotts svårhet och preskriptionstidens längd har emellertid luckrats upp allteftersom, genom förändrade utgångspunkter för beräkning av preskriptionstider för vissa brott mot barn och genom undantag från preskription för andra brott. Särskilda regler för preskriptionstidens beräkning har även införts för bl.a. bokföringsbrott. Även andra bestämmelser i regleringen om preskription har varit föremål för förändringar. Allteftersom har alltså komplexiteten i lagstiftningen ökat och den kan i dag i viss mån anses brista i överskådlighet, jfr Lagrådets yttrande i prop. 2019/20:69 s. 94. Att det finns ett behov av en översyn har påtalats av flera remissinstanser i samma lagstiftningsärende. Regeringen har i den propositionen uttalat att det bör göras en översyn av preskriptionsreglerna (s. 40). Därutöver har det i regeringsförklaringen den 21 januari 2019 getts uttryck för att preskriptionstiderna för sexualbrott ska förlängas.

Riksdagen har också tillkännagett för regeringen att preskriptionstiden för våldtäkt som begås mot en vuxen person bör förlängas (bet. 2018/19:JuU11 punkt 59, rskr. 2018/19:181).

Sammantaget står det klart att det finns ett behov av en översyn av den straffrättsliga regleringen om preskription.

Uppdraget att se över preskriptionsreglerna

Övergripande om uppdraget

Utredaren ska göra en översyn av den straffrättsliga regleringen om preskription i 35 kap. brottsbalken. Syftet med översynen ska vara att åstadkomma ett modernt, lättfattligt och ändamålsenligt regelverk som i högre utsträckning än i dag tillgodoser intresset av en effektiv lagföring av brott och verkställighet av påföljder och som är anpassat till den forensiska och tekniska utvecklingen.

Uppdraget inbegriper såväl en saklig som författningsteknisk översyn av preskriptionsregleringen. Sveriges unions- och folkrättsliga förpliktelser ska respekteras. En grundläggande frågeställning att ta ställning till är om de föreslagna ändringarna i preskriptionsbestämmelserna bör gälla retroaktivt.

Utredaren ska lägga fram de författningsförslag som övervägandena ger anledning till. Det gäller även följdändringar i lagar och andra författningar. Utredarens förslag ska innebära att preskriptionstiderna för allvarliga sexualbrott mot vuxna förlängs.

Nedan lämnas en närmare redogörelse för vissa frågor som utredaren särskilt ska uppmärksamma.

Preskriptionstider som säkerställer en effektiv lagföring

De angivna maximistrafken i bestämmelserna om åtalspreskription har i huvudsak varit oförändrade sedan 1926. I vissa delar präglas de av straffmaximum som användes i tiden före brottsbalkens införande. Till exempel förekommer fängelse åtta år som straffmaximum i dag endast för en handfull brottstyper i brottsbalken. Andra maximistraff, såsom fängelse sex år, är betydligt vanligare i straffskalorna för olika allvarliga brott. Nya straffnivåer har också införts på senare tid, samtidigt som straffskalor delats upp och nya brott införts. Dessa förändringar har i vissa fall fått till konsekvens att preskriptionstiden för vissa allvarliga brott förkortats. Det gäller exempelvis för brotten grov misshandel, grovt narkotikabrott och grov narkotikasmuggling för vilka maximistrafken sänkts i anslutning till att de nya brotten synnerligen grov misshandel, synnerligen grovt narkotikabrott och synnerligen grov

narkotikasmuggling införts (prop. 2009/10:147 Skärpta straff för allvarliga våldsbrott m.m. och prop. 2015/16:111 Synnerligen grova narkotikabrott).

Regeringen och riksdagen har beträffande flera brott ansett att det finns ett behov av att kunna markera en strängare syn. Exempelvis skärptes den 1 juli 2017 straffskalorna för vissa allvarliga våldsbrott, däribland synnerligen grov misshandel, grovt rån och brott mot lagen med förbud mot könsstympning av kvinnor (prop. 2016/17:108 Straffskalorna för vissa allvarliga våldsbrott). Vidare höjdes den 1 juli 2018 minimistraftet för grov våldtäkt och grov våldtäkt mot barn (prop. 2017/18:177 En ny sexualbrottslagstiftning byggd på frivillighet). Det finns ett starkt allmänt intresse av att denna typ av allvarliga brott inte förblir ostraffade.

Kraven på rättssäkerhet talar för att gamla brott preskriberas. Vittnens minnesbilder kan blekna allteftersom tiden går och det kan vara förenat med svårigheter att utreda och föra bevisning om ett brott som begåtts för lång tid sedan. De praktiska skäl som har återopats till stöd för utformningen av den nuvarande regleringen om åtalspreskription har emellertid försvagats med tiden. Med förbättrade forensiska metoder har möjligheten att utreda även äldre brott ökat. Det förekommer att nya dna-profiler matchar spår från brott som begåtts för flera år sedan. Sådana sammanträffanden kan förväntas förekomma i större utsträckning allteftersom dna-registret utökas. Inte bara forensiska metoder kan ha betydelse för att utreda brott. Det är inte ovanligt att mobiltelefoner eller annan teknisk utrustning används för att dokumentera brott. Sådan dokumentation kan finnas kvar under lång tid och användas som bevisning. Den forensiska och tekniska utvecklingen har alltså inneburit att bevisning kan säkras och sparas under flera år, vilket kan möjliggöra att lagföringen är rättssäker även efter lång tid (jfr prop. 2009/10:50 s. 14 och 15 och prop. 2019/20:69 s. 34).

Det kan mot ovanstående bakgrund ifrågasättas om regleringen om åtalspreskription är ändamålsenligt utformad. Det gäller såväl de maximistaff som styr preskriptionstidernas längd som preskriptionstiderna i sig. Även bestämmelserna om absolut preskription behöver ses över.

Utredaren ska därför

- överväga och föreslå de förändringar som behövs i reglerna om åtalspreskription och absolut preskription för att åstadkomma en reglering

som säkerställer intresset av en effektiv och rättssäker lagföring av brott och som är anpassad till den forensiska och tekniska utvecklingen.

Brott som bör undantas från preskription eller omfattas av en förlängd preskriptionstid

I 35 kap. 2 och 4 §§ brottsbalken finns bestämmelser om brott som undantas från preskription respektive omfattas av särskilda utgångspunkter för beräkning av preskriptionstiden. Det först nämnda regelverket har nyligen utvidgats till att omfatta våldtäkt som inte är mindre grov, grov våldtäkt och brott mot 2 § lagen med förbud mot könsstympning av kvinnor som inte är mindre grovt, om brotten begåtts mot en person som inte fyllt 18 år, samt våldtäkt mot barn och grov våldtäkt mot barn (prop. 2019/20:69). I det sammanhanget övervägdes även frågan om avskaffande av preskription för andra allvarliga brott mot barn, nämligen grov misshandel, synnerligen grov misshandel, människorov som inte är mindre grovt, människohandel som inte är mindre grov, grov människoexploatering och grovt rån. Utifrån det befintliga underlaget lämnades inte några sådana förslag, men det uttalades att det i och för sig fanns skäl som talade för att preskription i sådana fall borde avskaffas även för dessa brott (s. 40).

Bestämmelserna om undantag från preskription för vissa brott och om särskilda utgångspunkter för beräkning av preskriptionstid för andra brott har tillkommit vid skilda tillfällen under en lång tid och utvidgats allteftersom (prop. 1994/95:2 Ökat skydd för barn Ytterligare åtgärder mot sexuella övergrepp, m.m., prop. 2004/05:45 En ny sexualbrottslagstiftning, prop. 2009/10:50, prop. 2009/10:70 Barnpornografibrottet, prop. 2012/13:111 En skärpt sexualbrottslagstiftning och prop. 2012/13:194 Stärkt skydd för barn mot sexuella övergrepp). Denna utveckling har varit motiverad. På sikt riskerar dock systemet att framstå som svåröverskådligt och inte i alla delar konsekvent. Vid olika tillfällen har också Lagrådet och ett antal remissinstanser haft synpunkter på regleringens utformning bl.a. på den grunden att de skäl som anförts för ändrade regler om preskription beträffande vissa brott skulle kunna anföras för fler brott (jfr exempelvis Lagrådets yttrande i prop. 1994/95:2 s. 45 och 46 samt synpunkter från vissa remissinstanser i prop. 2004/05:45 s. 120, prop. 2009/10:70 s. 30, prop. 2012/13:111 s. 107 och prop. 2019/20:69 s. 36). Inom ramen för den översyn som nu ska göras finns det därför skäl att i ett sammanhang särskilt överväga vilka brott som bör undantas från preskription eller omfattas av särskilda utgångspunkter för preskriptionstidens beräkning.

Utredarens överväganden i dessa delar ska inbegripa dels de brott för vilka avskaffande av preskription övervägdes i ovan nämnda lagstiftningsärende om barnpornografibrottet och preskription av brott mot barn, dels andra allvarliga brott mot barn som riktar sig mot den personliga sfären, är starkt integritetskränkande och för vilka bristande möjligheter till lagföring på grund av preskription framstår som stötande. Utredarens överväganden ska också inbegripa frågan om avskaffad preskription för brott med livstids fängelse i straffskalan.

Vid sina överväganden i dessa delar ska utredaren i linje med de generella principer som ligger till grund för preskriptionsbestämmelserna ha som utgångspunkt att brott som huvudregel ska preskriberas en viss tid efter att de har begåtts. Det bör därför komma i fråga att undanta brott från preskription, eller ha en annan utgångspunkt för beräkning av preskriptionstiden än dagen för brottet, endast i de fall det finns starka sakliga skäl för det.

Utredarens förslag får inte innebära att förutsättningarna att lagföra vissa brott försämras.

Utredaren ska därför

- överväga och ta ställning till vilka brott som bör undantas från preskription eller ha en annan utgångspunkt för beräkning av preskriptionstiden än dagen för brottet.

Preskription av utdömda påföljder

Det finns ett starkt allmänt intresse av att de som döms till fängelse avtjänar sitt straff. I strafftidslagen (2018:1251) finns bestämmelser om hur verkställighet av fängelsestraff ska inledas. Om den dömda är på fri fot och inte inställer sig för att avtjäna straffet kan Kriminalvården begära att Polismyndigheten förpassar den dömda till anstalt.

Under åren 2013–2019 har 735 fängelsestraff preskriberats. Över 100 av dessa avser fängelsestraff i sex månader eller längre. Genom ökade resurser till Polismyndigheten och en bättre samverkan mellan myndigheter kan fler personer som är efterlysta för att avtjäna fängelsestraff föras till anstalt. Problemet med bristande verkställighet på grund av preskription skulle dock kunna angripas på fler sätt.

När den nu aktuella regleringen senast sågs över konstaterades att den inte hade någon egentlig praktisk betydelse eftersom det sällan förekom att utdömda fängelsestraff preskriberades (prop. 1971:114 Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om straff för trafikbrott som begåtts utomlands, m.m. s. 72). Detta förhållande har emellertid ändrats. Som redovisas ovan förekommer sådan preskription i en inte obetydlig omfattning. Enligt regeringens mening riskerar en ordning som i alltför hög utsträckning medger att ett stort antal straff inte kan verkställas att undergräva straffsystemets trovärdighet. Även för brottsoffret kan det vara av stor betydelse att straffet verkställs även om en lång tid förflutit sedan brottet begicks. Det finns därför ett behov att se över bestämmelserna om påföljds-preskription.

Det finns i sammanhanget skäl att särskilt överväga rimligheten i en ordning som innebär att även mycket långa tidsbestämda straff och fängelse på livstid överhuvudtaget kan preskriberas, liksom att fängelsestraff vars verkställighet avbrutits med anledning av att den intagne avvikit kan preskriberas med utgångspunkt i den återstående strafftiden (35 kap. 9 § brottsbalken). Även om sådana fall är mycket sällsynta kan det finnas skäl till förändringar av regelverket för att undvika resultat som kan uppfattas som stötande.

I uppdraget ingår att vid behov föreslå förändringar i bötesverkställighetslagen beträffande preskription i de fall böter har förvandlats till fängelse.

Utredaren ska därför

- överväga och föreslå de ändringar som behövs i reglerna om påföljdspreskription för att åstadkomma en reglering som säkerställer intresset av att påföljder verkställs.

Arbetets genomförande, kontakter och redovisning av uppdraget

Under uppdraget ska utredaren i den utsträckning det behövs samråda med och inhämta upplysningar från berörda myndigheter och organisationer, särskilt Åklagarmyndigheten, Polismyndigheten, Kriminalvården, Statens institutionsstyrelse, Rättsmedicinalverket, Tullverket och Sveriges advokatsamfund.

För att skapa underlag för översynen ska en internationell jämförelse göras. Utredaren ska redovisa gällande rätt och eventuellt pågående lagstiftningsarbete i länder som utredaren bedömer vara av intresse. Regleringen och arbetet i andra nordiska länder bör särskilt belysas och beaktas.

Utredaren ska beakta och hålla sig informerad om beredningen av de förslag beträffande preskription som lämnats av Ungdomsreduktionsutredningen i betänkandet Slopade straffrabatt för unga myndiga (SOU 2018:85) och av Terroristbrottsutredningen i betänkandet En ny terroristbrottslag (SOU 2019:49). Utredaren ska även hålla sig informerad om och beakta annat relevant arbete som pågår inom bl.a. Regeringskansliet och utredningsväsendet.

Uppdraget ska redovisas senast den 10 september 2021.

(Justitiedepartementet)